

LUCAS KENT & GRETA ROUGE

Rocio Bonilla

Socors, colònies!

ZEBRA

1

SOC LA GRETA

Em dic Greta Rouge.

El meu cognom..., diguem que té la seva història. Per resumir-ho: la meva besàvia era la Caputxeta Vermella, segur que us sona d'alguna cosa. Ens va deixar una herència familiar que passa amb molta cura de generació en generació: la recepta del pa de pesic més deliciós que hàgiu tastat mai. Bé, això i les enormes cortines de vellut del menjador. A casa meva sempre sembla Nadal, amb tant de vermell.

Tinc una germana gran que viu una adolescència salvatge. I dic «salvatge» perquè la Bàrbara passa del «mode *chill*» al «mode esbroncada» a una velocitat al·lucinant i quan menys t'ho esperes. És com un volcà en erupció

contínua. I té tot un diccionari propi de paraules estranyes que ni ella mateixa deu entendre. Abans no era tan rara, la veritat.

La mare diu que aquesta etapa de la vida és inevitable, però, de debò, si mai em torno així, si us plau, que algú m'ho faci saber.

En Lucas s'ha convertit en el meu millor amic. Va arribar a meitat de curs i la seva família es va instal·lar a la casa del turó. Viuen amb el seu rebesavi Eudald, que és l'últim vampir d'una nissaga familiar. És per això que en Lucas, la seva mare i la seva germana petita tenen aquells ullals tan sortits. I parlant de germanes, en Lucas i jo competim per decidir quina de les dues és més insuportable, si la Lita, la seva, o la Bàrbara, la meva, tot i que jo crec que la meva li dona mil voltes.

En Frederic és el nostre tercer mosqueter. Anem junts a l'escola i a tot arreu. No podem ser més diferents l'un de l'altre, però ens entenem molt bé.